

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/80/2016
Identifikačné číslo spisu:	5812010298
Dátum vydania rozhodnutia:	14.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5812010298.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného S. V. a spol. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák., o dovolaní obvinenej E. T. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Škerdu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. apríla 2014, sp. zn. 1 To 12/2014, na neverejnom zasadnutí konanom 14. decembra 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej E. T. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 25. októbra 2013, sp. zn. 4 T 107/2012, boli obvinení S. V., K. Š. a Y. F. uznaní za vinných zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. j), písm. e) Tr. zák., obvinená E. T. za vinnú zo spáchania pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. a obvinený Y. Q. za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. b), j) Tr. zák.), a to na skutkovom základe uvedenom v skutkovej vete výrokovej časti citovaného rozsudku.

Obvinený S. V. bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 36 písm. j), l), § 38 ods. 3 a § 39 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol uložený aj trest prepadnutia veci osobného motorového vozidla značky MAZDA 323, ev. č. W. XXX F.. Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. bolo vyhlásené, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva Slovenská republika. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený

ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Obvinenej E. T. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bola na výkon trestu zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. jej bol uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Obvinená K. Š. bola za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bola na výkon trestu zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. jej bol uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov a zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Obvinenému Y. Q. bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 5 (päť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Obvinený Y. F. bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Na podklade odvolaní všetkých piatich obvinených a prokurátora Krajský súd v Žiline rozsudkom z 15. apríla 2014, sp. zn. 1 To 12/2014, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo z 25. októbra 2013, sp. zn. 4 T 107/2012, v spojení s uznesením Okresného súdu Námestovo z 29. novembra 2013, sp. zn. 4 T 107/2012. Zároveň na základe § 322 ods. 3 Tr. por. uznal:

obvineného S. V. za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.,
obvinenú E. T. za vinnú zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák.,
obvinenú K. Š. za vinnú zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.,
obvineného Y. Q. za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák., a
obvineného Y. F. za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

obvinená K. Š. si od presne nezistenej doby, minimálne od marca 2011 do 03. decembra 2011, neoprávnene obstarávala sčasti z doposiaľ nezisteného zdroja metamfetamín a rastliny obsahujúce konopu a tieto balila spravidla v mieste trvalého pobytu do užívateľských balení a následne ich dopravovala a predávala konzumentom v okrese W. a M., a to minimálne Y. M.Č., nar. XX.XX.XXXX, Y. U., nar. XX.XX.XXXX, Y. M., nar. XX.XX.XXXX, N. M., nar. XX.XX.XXXX, R. V., nar. XX.XX.XXXX, M. R., nar. XX.XX.XXXX, N. R., nar. XX.XX.XXXX, T. Q., nar. XX.XX.XXXX, C. J., nar. XX.XX.XXXX, ktorému niekedy dávala metamfetamín aj zadarmo, pričom minimálne časť metamfetamínu v období od 25. júla 2011 do 03. decembra 2011 nakupovala od obvineného Y. F., ktorý ho neoprávnene nadobúdala z doposiaľ nezisteného zdroja a predával nielen obvinenej K. Š., ale aj

obvinenej E. T., pričom odovzdanie metamfetamínu realizoval buď sám alebo prostredníctvom S. V., ktorý metamfetamín vozil obvineným K. Š.G. a E. T., niekedy aj na základe ich požiadavky, a to na rôznych motorových vozidlách spravidla z C. do W. a H. V., kde zvyčajne zaň od obvinených prevzal kúpnu cenu a tú potom odovzdal obvinenému Y. F., pričom obvinený S. V. vykonal od 03. augusta 2011 do druhej polovice mesiaca november 2011 minimálne 15 rozvozov metamfetamínu a od obvinenej K. Š. prevzal za metamfetamín každý týždeň minimálne 300,- Eur, pričom raz od nej prevzal 1 500,- Eur, t.j. spolu od nej prevzal minimálne 5 700,- Eur, a od obvinenej E. T. prevzal za metamfetamín týždenne minimálne 300,- Eur, pričom minimálne raz od nej prevzal 600,- Eur, t.j. spolu od nej prevzal minimálne 4 800,- Eur, a obvinený S. V. metamfetamín niekedy aj dával, nie je zrejmé, či zdarma, obvinenej E. T.,

a obvinený Y. Q. od presne nezistennej doby do 03. decembra 2011 z presne nezisteného zdroja neoprávnene nadobúdala metamfetamín a rastliny obsahujúce konopu a tieto následne predával a niekedy aj rozvážal konzumentom prinajmenšom v okrese W. a H. V., a to minimálne Y. R., nar. XX.XX.XXXX, R. V., nar. XX.XX.XXXX, C. J., nar. XX.XX.XXXX, R. Q., nar. XX.XX.XXXX, M. R., nar. XX.XX.XXXX, N. R., nar. XX.XX.XXXX, T. Q., nar. XX.XX.XXXX, pričom len svedkovi M. R. predal najmenej 14 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu,

pri domovej prehliadke vykonanej 03. decembra 2011 bolo v záhrade za hospodárskou budovou u obvineného Y. F., rod. V., zaistených spolu celkom 27,67 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza od 73,9 % hmotnostných až do 77,4 % hmotnostných, a teda obvinený Y. F. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovával najmenej 534 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu v hodnote najmenej 5 230,- Eur,

pri domovej prehliadke vykonanej 03. decembra 2011 u K. Š. bolo zaistených spolu celkom 3,21 g materiálu obsahujúceho látky kanabinoidného typu - tetrahydrokanabinol a iné s obsahom THC od 6,7 % hmotnostných až do 18,8 % hmotnostných, a teda obvinená K. Š. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovávala najmenej 6 obvykle jednorazových dávok konopy v hodnote najmenej 30,- Eur,

pri domovej prehliadke vykonanej 03. decembra 2011 bolo v podprsienke u K. Š. zaistených spolu celkom 0,239 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza od 73,2 % hmotnostných až do 73,7 % hmotnostných, a teda obvinená K. Š. od presne nezisteného dňa najskôr v aute a následne vo svojej podprsienke prechovávala najmenej 4 obvykle jednorazové dávky metamfetamínu v hodnote najmenej 40,- Eur,

pri domovej prehliadke vykonanej 03. decembra 2011 bolo u obvinenej E. T. a obvineného Y. Q. zaistených 0,04 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza 75,0 % hmotnostných, a teda obvinená E. T. a obvinený Y. Q. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovávali najmenej 1 obvykle jednorazovú dávku metamfetamínu v hodnote najmenej 10,- Eur,

pričom podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov patrí metamfetamín do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu Cannabis (konopa) patria do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) ako hlavná aktívna zložka konopy je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Obvineného S. V. za to krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci sa osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Obvinenú E. T. za to krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. ju na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenej uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. krajský súd uložil obvinenej aj povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci sa osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka v

mieste svojho bydliska.

Obvinenú K. Š. za to krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd jej zároveň podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov, podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci sa osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obvinenému Y. Q. za to krajský súd uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) a pol roka, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. krajský súd uložil obvinenému aj povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci sa osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Obvineného Y. F. za to krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Krajským súdom bol obvinenému podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. zároveň uložený ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. krajský súd uložil obvinenému aj povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci sa osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Proti rozsudku krajského súdu podala prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie obvinená E. T. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por.

K zásadnému porušeniu jej práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) malo dôjsť postupom krajského súdu, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nielenže vôbec nevysporiadal a náležite neodôvodnil, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov spravoval, ale svoje rozhodnutie o jej vine oprel kumulatívne o dôkazy, ktoré si navzájom odporujú. Obvinená v tejto súvislosti poukázala na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej krajský súd vzal za pravdivú výpoveď obvinenej o tom, že od spoluobvineného S. V.Í. brala pervitín po dobu 1 - 1,5 mesiaca, a to maximálne 10-krát po 1-2 dávky, a zároveň aj výpoveď spoluobvineného S. V., podľa ktorej od nej obvykle vozil po 300,- Eur 4 až 5-krát do týždňa, a na základe ktorej už okresný súd (napriek jej rozporu s výpoveďou obvinenej) ustálil, že od neho kúpila pervitín celkom minimálne v hodnote 4 800,- Eur, čo je najmenej 480 obvykle jednorazových dávok. Obvinená E. T. tiež mala za to, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nie je možné určiť, aké množstvo drog, respektíve aké množstvo peňazí mal od nej spoluobvinený S. V. prevziať. Zásadné porušenie práva na obhajobu videla obvinená E. T. aj v skutočnosti, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s jej obhajobou, podľa ktorej nie je možné, aby pri odovzdaní týždenne 300,- Eur a raz 600,- Eur spolu odovzdala 4 800,- Eur, ale ani s výpoveďou spoluobvineného S. V. z hlavného pojednávania o tom, že za ňou niekoľko týždňov nechodil, so skutočnosťou, že motorové vozidlo, na ktorom mal spoluobvinený S. V. rozvážať drogy, bolo určitú dobu v oprave, s tvrdením, podľa ktorého spoluobvinený S. V. chodieval do H. V. nielen za účelom rozvozu drog, či so závermi znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatrie k osobe spoluobvineného S. V..

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. videla obvinená E. T. v skutočnosti, že krajský súd pri hodnotení naplnenia kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu“ v zmysle § 172 ods. 2 Tr. zák. vychádzal z výpovede obvineného S. V. z prípravného konania, ktorá je podľa obvinenej v rozpore s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní, bez toho, aby na hlavnom pojednávaní postupoval v zmysle § 258 ods. 4 Tr. por., následkom čoho svoje rozhodnutie o vine obvinenej založil na dôkazoch

(výpovedi z prípravného konania), ktorý na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný v súlade so zákonom.

Danost' dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinená E. T. odôvodnila poukazom na to, že v konaní nebolo preukázané naplnenie kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu“ v zmysle 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. v spojení s § 125 ods. 1 Tr. zák., nakoľko záver o jeho naplnení v konaní obvinenej nevyplýva ani z výpovede obvinenej na hlavnom pojednávaní, o ktorej krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že o jej pravdivosti nemá dôvod pochybovať, ani z odposluchov telefonátov, a ani z výpovede spoluobvineného S. V. na hlavnom pojednávaní, v ktorej oproti výpovedi v prípravnom konaní uviedol menšie množstvo dodaných drog aj prevzatých peňazí a zároveň zúžil obdobie, počas ktorého mal obvinenej drogy voziť.

Na základe uvedeného sa obvinená E. T. podaným dovolaním domáhala určenia, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 9, 12, § 168 ods. 1, § 258 ods. 4 a § 278 ods. 2 Tr. por. a v ustanoveniach § 171 ods. 2, § 172 ods. 1, 2 a § 125 ods. 1 Tr. zák. v jej neprospech, a ďalej zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo výroku o vine a treste vo vzťahu k jej osobe a vrátenia veci krajskému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvinenej E. T. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvinenej E. T. vyslovil názor, že krajský súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z riadne vykonaných dôkazov, ktorých vyhodnotením dospel k správne mu záveru, že obvinená E. T. sa dopustila skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. K dovolacím námietkam obvinenej poznamenal, že pokiaľ sa skutkové závery krajského súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a zároveň úvahám, ktorými sa k takýmto záverom dospelo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obvinenej úspešne odporovať dovolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami. Krajský súd sa zaoberal a vysporiadal so skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu obsiahnutými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených krajským súdom.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo zároveň zdôraznil, že obvinená založila svoje dovolanie aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej už v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj pred odvolacím súdom. S jej námietkami, skutkovými i právnymi, sa tieto súdy pritom riadne vysporiadali a nenechali otvorenú žiadnu spornú otázku. Vykonané dôkazy, priame aj nepriame, podľa názoru prokuratúry zároveň jednoznačne a nepochybné vyvracajú obhajobné tvrdenia dovolateľky.

Vzhľadom na uvedené považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za správny a zákonný, a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvinenej E. T. podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Písomným podaním, označeným ako „Doplnenie dovolania,“ sa k dovolaniu podanému prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Škerdu vyjadrila aj samotná obvinená E. T., ktorá naďalej trvala na nesprávnosti právnej kvalifikácie skutku, ktorého sa mala dopustiť. Odvolávajúc sa len na užitie 10 dávok pre vlastnú potrebu, spochybnila naplnenie kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu,“ a s poukazom na výsledky domovej a osobnej prehliadky, počas ktorých u nej neboli nájdené žiadne psychotropné látky, aj naplnenie skutku v časti „prechovávanie.“ Pochybenie súdu a orgánov činných v trestnom konaní videla aj v skutočnosti, že po zmene právnej kvalifikácie a vypustení znaku spolupáchateľstva, nebola posudzovaná individuálne, a to v takom prípade Okresným súdom Dolný Kubín ako miestne príslušným. Odkazujúc na priebeh domovej prehliadky, postup policajta, fotodokumentáciu, záznam o použití služobného psa, DNA zo stopy č. 3, konfrontáciu s jediným svedkom, odber jeho moču i samotné

vznesenie obvinenia, tvrdila, že orgány činné v trestnom konaní jej počas vyšetrovania marili možnosť preukázať skutok tak, ako sa stal. Obvinená E. T., opätovne, za podpory početných odkazov na judikatúru dovolacieho i ústavného súdu, vytýkala krajskému súdu, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s rozpormi v jej výpovediach a obvineného S. V., ako aj to, že rozhodnutie o jej vine založil na jedinom dôkaze, ktorým mala byť výpoveď spoluobvineného S. V.. Záverom uviedla, že k porušeniu zákona došlo aj pri rozhodovaní súdu v otázke trestu, keď tento nezohľadnil § 34 ods. 3, 4 a 5 písm. a) Tr. zák.

Obvinený Y. Q. sa v zmysle svojho písomného vyjadrenia k dovolaniu obvinenej E. T., ako aj v zmysle vyjadrenia podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Novotného, s týmto stotožňuje a pripája sa k nemu.

Ostatní obvinení sa k dovolaniu obvinenej E. T. (ani prostredníctvom svojich obhajcov) nevyjadrili.

Vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Náместovo podané k dovolaniu obvinenej E. T. bolo súdom prvého stupňa doručené obvinenej E. T. a jej obhajcovi JUDr. Ivanovi Škerdovi. Obvinená E. T. sa k nemu (ani prostredníctvom svojho obhajcu) nevyjadrila.

Následne súd prvého stupňa po opakovanom odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvinenej E. T. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie

ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

K prvému dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvinenou E. T. podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba predovšetkým uviesť, že konanie na súde prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezisťuje porušenie. Obvinená mala v súdnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Námietky formálne subsumované pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

vyjadrujú skutočnosť, že obvinená E. T. sa nestotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu a ním prezentovaným odôvodnením svojich skutkových a právnych záverov, keď namietajúc nedostatok vnútornej logiky rozhodnutia krajského súdu (ktoré má byť kumulatívne založené na navzájom si odporujúcich dôkazoch) a nedostatočné zhodnotenie ňou označených skutočností (týkajúcich sa najmä frekvencie rozvozov drog spoluobvineným S. V. a doby, počas ktorej k nim malo dochádzať, ako aj samotnej osoby spoluobvineného S. V.) odvolacím súdom, v podstate napadla spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom a tieto zároveň sama hodnotila zo svojho uhla pohľadu, sčasti opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodila v odvolacom konaní.

Zo znenia námietok, uvádzaných dovolateľkou na podporu svojho tvrdenia o danosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a v podstatnej časti prevzatých najvyšším súdom do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že obvinená nimi primárne vytýka nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, spočívajúce v nevysporiadaní sa s vybranými obhajobnými tvrdeniami obvinenej a v založení rozhodnutia na vzájomne si odporujúcich dôkazoch, a súčasne spochybňuje závery, ku ktorým krajský súd v procese hodnotenia vykonaných dôkazov dospel, a teda nimi sekundárne smeruje jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, jednak proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale predovšetkým proti spôsobu, akým odvolací súd hodnotil dôkazy.

Vzhľadom na početnosť týchto námietok dovolací súd považuje za žiaduce obvinenej v prvom rade pripomenúť, že pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vo vzťahu k tvrdeniu obvinenej E. T. o rozporuplnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ilustrovanom poukazom na konkrétnu časť odôvodnenia predmetného rozhodnutia, musel najvyšší súd konštatovať, že toto nezodpovedá pravidlám formálnej logiky. V dotknutej časti odôvodnenia vzal krajský súd za pravdivú výpoveď obvinenej o tom, že od spoluobvineného S. V. brala pervitín po dobu 1 - 1,5 mesiaca, a to maximálne 10-krát po 1-2 dávky, a zároveň aj výpoveď spoluobvineného S. V., podľa ktorej od nej obvykle vozil po 300,- Eur 4 až 5-krát do týždňa, a na základe ktorej už okresný súd (napriek jej rozporu s výpoveďou obvinenej) ustálil, že od neho kúpila pervitín celkom minimálne v hodnote 4 800,- Eur, čo je najmenej 480 obvykle jednorazových dávok. Z uvedeného však žiaden rozpor nevyplýva. Je evidentné, že výpovede obvinenej a spoluobvineného S. V., hoci sa vyslovene vzájomne nepotvrdzujú, sa ani nevylučujú a z hľadiska pravidiel formálnej logiky preto umožňujú dospieť k záveru, že obvinená E. T. popri užívaní omamných a psychotropných látok (ku ktorému sa priznala) tieto zadovážovala a prechovávala aj vo väčšom rozsahu (z čoho ju zas usvedčuje výpoveď spoluobvineného S. V.).

Dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú ani námietku obvinenej E. T., ktorou táto, odvolávajúc sa na chýbajúce reakcie krajského súdu na jej vybrané obhajobné tvrdenia, vo všeobecnej rovine napáda odôvodnenie jeho rozhodnutia. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd konal v trestnej veci obvinenej E. T. v medziach svojej právomoci a vychádzajúc z konkrétnych faktov, podrobne vysvetľujúc úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, a tieto logicky spájajúc, svoje rozhodnutie náležite, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil. Vo svojom rozhodnutí spôsobom zodpovedajúcim potrebám trestného konania reflektoval na podstatné obhajobné tvrdenia, obvinenou opätovne vyjadrené v podanom dovolaní, ku ktorým, opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania, v primeranej miere odôvodnil svoje úvahy a z nich odvodené právne závery.

Zodpovedá skutočnosti, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, akým spôsobom sa vyrovnal s obhajobou obvinenej E. T. spočívajúcej v poukaze na práve v jej dovolaní uvádzané okolnosti, respektíve tvrdenia, týkajúce sa najmä frekvencie rozvozov drog spoluobvineným S. V., doby, počas ktorej k nim malo dochádzať, či samotnej osoby spoluobvineného S. V.. Zároveň je však potrebné dodať, že spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal aj s týmito obhajobnými tvrdeniami obvinenej, je možné vyvodiť z jeho širších úvah o tom, o ktoré z vykonaných dôkazov oprel svoje rozhodnutie a ktorým obhajobným tvrdeniam obvinenej priznal relevanciu. Krajský súd totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi konkrétne poukázal na dôkazy, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, a podrobne vysvetlil, akými úvahami sa pri ich hodnotení správal. Implikáciou konkrétnych záverov, ku ktorým krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel, preto možno veľmi jednoducho dospieť k poznaniu, akým spôsobom sa vysporiadal aj práve s obhajobnými tvrdeniami výslovne uvádzanými obvinenou v podanom dovolaní.

Dovolací súd k tomu len na okraj poznamenáva, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu možno vyčítať presvedčenie odvolacieho súdu založené na analýze a uvážení všetkých okolností prípadu (a teda aj tvrdení, podľa ktorých spoluobvinený S. V. za ňou niekoľko týždňov nechodil, do H. V. chodieval aj za iným účelom než rozvozom drog, a o oprave motorového vozidla, na ktorom mal uskutočňovať rozvoz drog) o nepomerne väčšom rozsahu trestnej činnosti obvinenej, než bola ustálená okresným súdom. Je teda zrejmé, že podľa záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, bol obvinenej E. T. predmetný skutok pričítaný v najmenšom možnom rozsahu. Aj s ohľadom na uvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v časti, vzťahujúcej sa k výroku o vine obvinenej E. T., nenecháva žiaden priestor pre pochybnosti o skutkovom priebehu a rozsahu skutku, ktorý je kladený za vinu obvinenej E. T., keď zrozumiteľne a presvedčivo odôvodňuje ustálenie zisteného skutku i jeho právnu kvalifikáciu.

V nadväznosti na uvedené nemožno úspech v dovolacom konaní priznať ani námietke obvinenej, spočívajúcej v spochybňovaní rozsahu trestnej činnosti kladenej jej za vinu. Spôsob, akým odvolací súd dospel k záveru o rozsahu trestnej činnosti obvinenej E. T., je zrejmy už zo skutkovej vety výrokovej časti rozhodnutia, v ktorej odvolací súd ustálil počet pre obvinenú E. T. uskutočnených dodávok metamfetamínu a tiež ich hodnotu. Množstvo metamfetamínu, ktoré prinajmenšom mala obvinená E. T. prevziať od spoluobvineného S. V., ustálil krajský súd, vyjadriac ho peňažnou hodnotou, priamo vo výroku napadnutého rozsudku v podobe skutkového záveru. To znamená, že jeho správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Uvedené platí aj vo vzťahu k vlastným úvahám krajského súdu, ktorými sa tento správal pri hodnotení vykonaných dôkazov a ktoré nachádzajú svoje vyjadrenie v odôvodnení jeho rozhodnutia. Z neho je zrejmé, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie (aj) v otázke hodnoty drog, ktorú mala obvinená E. T. prinajmenšom prevziať od spoluobvineného S. V., výlučne na dôkazoch vykonaných v súlade s procesnými pravidlami na hlavnom pojednávaní tak, ako to najvyšší súd prezentuje v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia.

Aj z obsahového vymedzenia dovolacieho dôvodu, vytykajúceho krajskému súdu nedostatočné reflektovanie záverov znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatrie, v zmysle ktorých má obvinený S. V. tendenciu nejasne lokalizovať a vyjadrovať sa všeobecne, vyplýva, že obvinená E. T. ním napáda spôsob, akým sa krajský súd v rámci procesu hodnotenia dôkazov vysporiadal s citovanými závermi znaleckého skúmania duševného stavu spoluobvineného S. V., keď im pri hodnotení vierohodnosti jeho výpovedí vo vzťahu ku konaniu obvinenej E. T. celkom zrejme nepripísal takú váhu, ktorá by zodpovedala predstavám obvinenej. Posudzovanie vierohodnosti výpovedí však spadá pod hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolací súd, ako už bolo uvedené, nie je v štádiu konania po právoplatnosti rozhodnutia oprávnený preskúmať. Skutočnosť, že obvinená nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom nižšieho stupňa, nie je samo o sebe naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. ani iného z dovolacích dôvodov. Navyše je na tomto mieste, hoci len na okraj, potrebné uviesť, že výpoveď obvineného S. V. nebola v tomto konaní jediným usvedčujúcim dôkazom proti obvinenej E. T..

Záverom k všetkým vyššie uvedeným výhradám obvinenej E. T., ňou podradeným pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a v podstatnej časti svojho obsahu smerujúcim k tomu, že

odvolací súd sa pri hodnotení dôkazov nevysporiadal so všetkými okolnosťami (podľa názoru obvinenej) dôležitými pre rozhodnutie a nedostatočným spôsobom odôvodnil napadnuté rozhodnutie, dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplyva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Žiada sa tiež poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Nesúhlas obvinenej E. T. s rozsahom, v akom bola za stíhaný skutok uznaná za vinnú, sa premietol aj do námietky uplatnenej podaným dovolaním z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Obvinená, opätovne hodnotiac výpovede obvineného S. V. ako nedôveryhodné, videla naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu v nedodržaní postupu podľa § 258 ods. 4 Tr. por. pri založení rozhodnutia o naplnení kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu“ na výpovedi obvineného S. V. z prípravného konania, obsahujúcej viacero rozporov s jeho výpoveďou z hlavného pojednávania.

Ustanovenie Trestného poriadku, na ktoré poukazuje obvinená, ustanovuje, že na návrh prokurátora alebo obhajcu sa zápisnica o skoršej výpovedi obžalovaného alebo jej časť prečíta, ak sa koná v neprítomnosti obžalovaného, obžalovaný využije svoje právo nevypovedať alebo sa objavia podstatné rozpory medzi jeho skoršou výpoveďou a údajmi na hlavnom pojednávaní a ak bol skorší výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona. V prípade rozporov vo výpovediach sa prečíta tá časť zápisnice o skoršom výsluchu obžalovaného, ktorej sa namietané rozpory priamo týkajú. Na tieto rozpory treba obžalovaného upozorniť a spýtať sa ho na ich príčinu. Zápisnicu prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, pokiaľ zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu.

Z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania uskutočneného dňa 25. októbra 2012, na ktoré obvinená odkazuje ako na hlavné pojednávanie, na ktorom obvinený S. V. vypovedal pre ňu priaznivejším spôsobom, je evidentné, že predmetná námietka obvinenej sa nezakladá na pravde, keď na základe požiadavky práve jej obhajcu bola za účelom odstránenia rozporov vo výpovedi obvineného S. V. učinenej na predmetnom hlavnom pojednávaní postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania (zo dňa 20. februára 2012), z ktorej podľa jej názoru krajský súd vychádzal pri ustálení rozsahu jej konania. Obvinený S. V. na hlavnom pojednávaní vzápätí vysvetlil príčiny rozporov vo svojich výpovediach a k týmto sa vyjadril. Uvedeným postupom bola po formálnej i materiálnej stránke naplnená litera zákona. Z uvedeného je zrejmé, že dovolaním napadnutý dôkaz bol vykonaný v súlade so zákonom, a teda v ďalšom už bolo vecou vlastnej úvahy súdu, akým spôsobom sa s ním v rámci procesu hodnotenia dôkazov, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vysporiada. Navyše, najvyšší súd dáva obvinenej do pozornosti odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého celkom jednoznačne vyplýva, že tento, obmedzený zásadou reformatio in peius, napokon, v rozpore so zisteniami ustálenými práve na základe obvinenou namietanej výpovede spoluobvineného S. V., nepristúpil k zmene skutkových záverov, ktoré v otázke rozsahu trestnej činnosti obvinenej E. T. ustálil okresný súd.

Podané dovolanie obvinená napokon odôvodnila aj dovolacím dôvodom vyjadreným v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Aj v tejto časti svoje dovolanie smerovala proti rozsahu skutku, ktorý jej je kladený za vinu, zakladajúc ho na tvrdení o nepreukázaní naplnenia znaku „vo väčšom rozsahu“ v zmysle § 172 ods. 2 písm. e) Tr. por. s poukazom na § 125 ods. 1 Tr. zák. Už zo samotného

vymedzenia námetok podradených pod uplatnený dovolací dôvod, v zmysle ktorých naplnenie uvedeného kvalifikačného znaku v konaní obvinenej E. T. podľa jej názoru nevyplýva ani z jej výpovede na hlavnom pojednávaní (ktorú krajský súd vzal za pravdivú), ani z odposluchov telefonátov, ani z výpovede spoluobvineného S. V. na hlavnom pojednávaní, je evidentné, že obvinená, opakujúc výhrady voči rozhodnutiu krajského súdu, uplatnené predmetným dovolaním už v rámci predchádzajúcich dovolacích dôvodov, tieto napokon (formálne) subsumuje aj pod dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pritom z ich obsahu je zrejmé, že obvinená nimi, vychádzajúc pritom zo skutku, podľa jej tvrdení zisteného v rozsahu zodpovedajúcom braniu drog pre vlastnú potrebu, a to v rozsahu maximálne desaťkrát po 1 až 2 dávky po dobu jeden až jeden a pol mesiaca, v podstate namieta nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov odvolacím súdom.

Najvyšší súd preto opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, a preto sa dovolací súd týmito námetkami nezaoberal. V rámci tohto dovolacieho dôvodu môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku vymedzené konanie obvinenej E. T., spočívajúce v obstarávaní metamfetamínu (a to celkovo minimálne v hodnote 4 800,- Eur) v spojení s prechovávaním najmenej 1 obvykle jednorazovej dávky metamfetamínu zaistenej pri domovej prehliadke u obvinenej a obvineného Y. Q., napĺňa objektívnu aj subjektívnu stránku skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

Trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto neoprávnené

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

e) vo väčšom rozsahu.

Vychádzajúc z § 125 ods. 1 veta prvá a druhá Tr. zák., je čin spáchaný vo väčšom rozsahu pri sume dosahujúcej najmenej 2 660,-Eur.

Vo vzťahu k argumentácii obvinenej je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že zákon (v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov) nepredpisuje, akým spôsobom (s použitím akých dôkazných prostriedkov) majú byť manipulácia s drogami, popísaná v § 172 ods. 1 Tr. zák., či kvalifikačný znak uvedený v § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. dokázané. Za takéhoto stavu potom vymedzenie skutku tak, ako bol ustálený odvolacím súdom (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť),

neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru. Zo skutkových okolností ustálených v predmetnej veci krajským súdom je totiž zrejmé, že v prípade obvinenej E. T. nejde len o prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 171 Tr. zák.

Výkonaným dokazovaním, najmä analýzou svedeckých výpovedí a výpovedí ostatných spoluobvinených, ako aj písomných prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky odvolací súd dospel ku skutkovým zisteniam, ktoré ustálil vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku a v zmysle ktorých hodnotu drogy obstarávanej obvinenou E. T. vyčíslil na minimálne 4 800,- Eur. Uvedený skutkový záver (ktorým je dovolací súd viazaný) odôvodňuje právnu kvalifikáciu konania obvinenej podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Tr. zák. a zároveň podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák., keďže tohto sa dopustila vo väčšom rozsahu, keď vyčíslenie hodnoty ňou obstarávanej drogy už vo svojej spodnej hranici dosahuje väčší rozsah činu (ktorým sa v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. rozumie najmenej 2 660,- Eur).

Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že túto skutkovú okolnosť (hodnotu drogy obstarávanej obvinenou) považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného je jednoznačné, že námietky obvinenej E. T. k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy (krajského) súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jej predstavám, svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvinenou označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.